

Duncan MacVean

Moji pacienti mají
**ČTYŘI
NOHY**

Zápisky zvěrolékaře

Moji pacienti mají čtyři nohy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Duncan MacVean
Moji pacienti mají čtyři nohy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Moji pacienti mají
ČTYŘI NOHY

Zápisky zvěrolékaře

Duncan MacVean

CPress
Brno 2019

*Cruikshankovi a Charlymu, příbuzným duchem,
dokonalým dvojčatům.*

*Charley přešel posvátný Duhový most 3. listopadu 2012
v půl šesté večer. Cruikshankův příběh pokračuje.*

Obsah

Předmluva	7
I. Psi a kočky vládnou	11
1. Bezzubý pes	13
2. Čičinko, čičinko	24
3. Oni	31
4. Pan Grey	42
5. Tohle ještě nikdy neudělal	48
6. Haló, na něco jste zapomněl	62
7. Bludiště	65
8. Po krk v odpadcích	74
9. Střelba na jihu	77
10. Plovoucí domy	96
II. Netopýři, potkani a ještěrky, ach jo	105
11. Pan Black	107
12. Potkan ano, netopýr ne	124
13. Freddy a přátelé	134
14. Monstrum na konci chodby	142
15. Tři čuníci	158
III. Odchody	177
16. Nářek	179
17. Atlantis	185
18. Cindy v nebi	188
19. Olympijské kruhy	198
20. Cesta domů	203
21. Zlý pes – hodný pes	217
IV. Umění léčit	225
22. Čapí anděle	227
23. Co je mu, pane doktore?	232
Poděkování	238

Předmluva

Lidé se mě často ptají: „Jaký je váš nejhezčí zážitek?“ A já nevím, jak bych odpověděl. Na některá zvířata, s nimiž jsem měl co do činění, bych rád co nejdříve zapomněl, například na velkého psa, který mě pokousal kvůli pouhému očkování. Bohatě mi to však vynahradilo úžasné prase – když jsem mu stříhal paznehty, poslouchalo operu. Většinou jsou to však úchvatné příběhy pacientů i lidí, kteří k nim patří, přestože jsou někdy hodně dojemné, nebo naopak dosti bizarní. Tak jako ve většině příběhů ze života je pravda leckdy mnohem podivnější než fikce.

Má setkání s pacienty bývají příjemná, hřejivá, humorná a někdy také smutná. Zejména taková dobrodružství a vztahy jsem se pokusil popsat. Vše, o čem píšu, se opravdu stalo, změnil jsem jen jména a určité skutečnosti, které by mohly jednající osoby identifikovat, abych nenarušoval soukromí svých klientů. Ale ti, které jsem navštívil, se nepochybně poznají a vzpomenou si. Některé kapitoly spojují příběhy dvou pacientů a jejich pánů. Chtěl jsem totiž určité téma pojednat podrobněji, abych nabídl určité poučení. V některých situacích jsem zatajil rasu nebo velikost zvířete, zvláště proto, abych neuvedl klienta do rozpaků, kdyby ho náhodou všeteční sousedé poznali. Dialogy jsem se snažil co nejpresněji reprodukovat. Za veškeré chyby může jen moje paměť. Vzpomínky jsem možná někde trochu upravil, vylepšil, ale události, pocity, atmosféra

zůstaly zachovány. Význam reality je často mnohem lépe vidět optikou vyprávění.

Ve svých příbězích popisuji všeobecné pojetí práce praktického veterináře a své specifické přístupy. Do poslední kapitoly jsem zařadil doplňující podrobnosti o praktickém provozování veterinární medicíny při návštěvách.

Jak jsem začínal? Když jsem v roce 1988 skončil s pedagogickou činností na univerzitě státu Colorado, vrátil jsem se do svého rodiště, kalifornského Sacramenta. Uvažoval jsem, co budu dělat dál. Chtěl jsem si osvěžit své klinické dovednosti, a proto jsem pracoval jako dobrovolník na různých klinikách v okolí. Jsem nesmírně vděčný všem místním veterinářům, kteří mi dovolili pozorovat, cvičit se a čerpat z nich vědomosti.

Jako veterinář jsem první tři roky strávil v divočině, v malajské džungli. Před studiem veteriny jsem se zabýval ochranou divoké zvěře a osobně jsem se setkal s mnoha exotickými druhy. Jeden z veterinářů, který mi pomáhal s návratem ke klinické medicíně a chirurgii, mi doporučil, abych si založil vlastní praxi. Navrhl, že začít se dá s minimální finanční investicí a že mé zkušenosti z divočiny mohou být užitečné při práci s exotickými druhy a vzpurnými domácími mazlíčky. Těto změny, která mi poskytla vzrušující úkoly a rozmanitost, jsem nikdy nelitoval. Byla prospěšná pro mě a pevně doufám, že i pro lidi a zvířata, s nimiž jsem se setkal.

Už pětadvacet let pečuji ve své praxi o zvířata, už pětadvacet let jim rozdávám pamlsky. Tvorové, o něž pečujeme, jsou úžasní. A stejně tak jejich lidští společníci. Naše zvířata nás chrání, pracují

PŘEDMLUVA

pro nás, hrají si s námi a baví nás. A stejně tak je důležité – a leckdy mnohem důležitější –, že zlepšují naše zdraví, duševní i tělesné. Společníci. O nich chci v této knize vyprávět.

Naši společníci, chlupatí, opeření i šupinatí, jsou plnohodnotnými členy našich rodin. Nikdy jsem nás nedokázal považovat za „majitele“. Majitelé nejsme, tak jako nejsme majiteli adoptovaného dítěte. Ne, jsme za ně zodpovědní. Jsme pečovatelé.

Jací jsou pečovatelé, s nimiž jsem se při své praxi setkával? Nedokážu je jednoznačně kategorizovat. Většinou jsou to milovníci zvířat, ale ne všichni. Skuteční pečovatelé svá zvířata milují. Většinou jsou schopni se do svého zvířete vcítit, ale ne všichni. Někteří klienti se stanou pečovateli automaticky, asi tak, jako když jejich dítě odejde na studia a rodiče „zdedí“ desetiletého papouška, který pak může žít ještě třicet čtyřicet let. Jedna klientka získala po smrti manžela do péče dvacet let starého aru zelenokřídlého, ptáka, který se snadno dožije padesáti i osmdesáti let. A tenhle papoušek ji neměl rád.

Mnozí lidé by se mohli domnívat, že klienti, které navštěvují, jsou uzavření nebo staří. Avšak taková moje klientela není.

Nejčastěji – a bez ohledu na to, v které části města žijí – to jsou zaneprázdnění, pracující lidé, kteří mají několik zvířat. Jsou raději, když je veterinář navštíví doma, je to pro ně efektivnější i pohodlnější, než aby své mazlíčky vláčeli jednoho po druhém na veterinární kliniku. Zjistili, že s tolika zvířaty nejsou celkové náklady i s příplatkem za domácí návštěvu o tolik vyšší, než kolik by si za stejné ošetření a léky počítala veterinární klinika.

Při běžných návštěvách jsem vykonával pravidelné roční kontroly psů a koček, včetně tělesných prohlídek a rutinní vakcinace. Čas to probíhalo takhle:

MOJI PACIENTI MAJÍ ČTYŘI NOHY

Protáhl jsem se dveřmi, aby pes nebo kočka nevyběhli ven. Psi a zvědavé kočky mi očichali nohavice a doktorskou brašnu. Někteří psi na ni škrabali, aby se dostali k pamlskům, které jsem v ní měl schované. Plaché kočky zase mizely ve vedlejší místnosti nebo zalezly pod nábytek. Děti si chtěly poslechnout srdce fonendoskopem. Pak bylo třeba podržet, často silou přemoci vzpírajícího se psa nebo nervózní kočku, abych je mohl naočkovat. Klient mi přitom někdy pomáhal a někdy jsem musel poradit, jak zvíře chytit. Třeba přidršet psa za obojek nebo popadnout kočku za volnou kůži mezi lopatkami. Už nespočítám, kolikrát jsem musel říkat, že když kočku chytím za zátylek, nijak ji to nebolí, že je to naprosto přirozené, protože právě tak přenáší kočičí máma koťata. Zvířata jsem raději prohlížel na dobře osvětleném místě. (Někdy to ale bylo složité; v domech, kde měli slabé osvětlení, jsem ve dne raději vyšel na dvůr, ve tmě jsem použil baterku.) Mnohokrát jsem prohlížel zvířata vkleče, anebo dokonce vleže. Často jsem slyšel: „Pane doktore, když už jste tady, můžete se kouknout taky na Peaches? Očkování jí ještě platí, ale v poslední době si nějak moc drbe uši.“ A to vše se mohlo stát během jediného dne.

Takové návštěvy byly častější. A přesto mohly být vzrušující, dokonce ještě dřív, než jsem zazvonil a přitom uvažoval, co na mě číhá za dveřmi. Leckterá návštěva začínala úplně obyčejně, ale pak se z ní stala komedie nebo tragédie, nebo byla prostě jen strašidelná. V následujících kapitolách vám otevřu dveře, jimiž nahlédnete do mého světa „cestujících“ veterináře.

I

Psi a kočky vládnou

Pes je jediné zvířecí stvoření, které tě miluje víc než sebe sama.

— Josh Billings

Před tisíci let byly kočky uctívány jako božstva. A nikdy na to nezapomněly.

— Terry Pratchett

1

Bezzubý pes

Jednoho parného letního dne jsem vyrazil do Rio Lindy, městečka severozápadně od Sacramenta. Naléhavě mě volali k psovi, který údajně krvácel z krku a ze zadku.

Bylo stále větší vedro a na tajícím asfaltu se mihotal převrácený odraz domů v dálce. Ve městě, jehož ulice tvoří pravidelnou mříž a domy v nich jsou číslovány postupně, je celkem snadné se vyznat. Najít konkrétní adresu však někdy může být složité. Některé domy neměly číslo na poštovní schránce, na ulici ani u dveří. Někde dokonce poštovní schránka ani nebyla a mnohé domy stály daleko od silnice.

Rio Linda obydleli ve třicátých letech imigranti ze Středozápadu a z jižních států, z takzvaných Dust Bowl. Reklama jim slibovala úrodnou kalifornskou půdu. Přistěhovalci však po příchodu zjistili, že ta údajně úrodná půda je ve skutečnosti jen pár centimetrů silná vrstva na tvrdém, neprostupném podkladu, v níž přežije jenom plevel a pár zakrnělých stromů. Nebojácní moderní osadníci si tam přesto postavili domy a vychovali rodiny. Vznikla tak kolonie, jejímž obyvatelům někdo říkal „chudá bílá chátra“. Ve skutečnosti to však byli hrdí, houževnatí lidé, kteří se snažili uživit sebe a své

rodiny. Domky si vybudovali vlastníma rukama z toho, co bylo dostupné, a ve tvrdé zemi zapustili kořeny.

Zdejší pozemky a bydlení patří stále mezi nejlevnější ve státě – zčásti kvůli půdě a častým záplavám z vylitých potoků, ale také proto, že tam chybí významnější daňový základ. Najdou se i honosné domy, většinou jsou však vidět jen skromná stavení. Mezi obyvateli je mnoho – řekněme – farmářů s malými poli, kteří chovají dobytek, koně, slepice a obvykle i kočky a psy.

U každého domu, který neměl čitelnou adresu, jsem musel přibrzdit. Když jsem zase náhle zpomalil a snažil se rozluštit vybledlé číslo na poštovní schránce, dopálil jsem chlapíka, který jel v pickupu za mnou. Zatroubil na mě, ale když jsem nezrychlil, mé šnečí tempo ho rozzuřilo, znovu začal troubit, prudce mě předjel, vystrčil na mě prostředníček a řval přitom nějaké sprostoty, kterým jsem raději ani nechtěl porozumět.

Svůj cíl jsem našel, právě když mě z hledání správného čísla začínala bolet hlava. *Ano, 1660 nemůže být jinde než mezi čísly 1640 a 1680.*

Zajel jsem na prašnou cestičku, ke klasickému Fordu Mustang. Stál na špalcích, natřený šedivou základní barvou, a před garáží, která neměla vrata, visel na kladce jeho motor. Cestičku rozhrabávalo pár slepic, a když našly nějakého brouka nebo zrnko obilí, spokojeně pokvokávaly. Další slepice kdákaly vzadu za garáží. Ve vzduchu se vznášela matoucí směs pachů nasládlého krmení pro drůbež a kyselé omáčky. Garáž z vlnitého plechu, očividně přistavená ke starému domu ze třicátých let, byla plná všelijakých automobilových zdechlin. U stěny přiléhající k domu stál ponk. Na jeho tmavé, olejem promaštěné desce se porůznu povalovalo opotřebované nářadí.

Vpravo ode mě byl dvorek, obehnaný půldruhého metru vysokým plotem z drátěného pletiva. Tu a tam rostla tráva, ale většinou jej pokrývala jen holá hlína. U okraje dvorku blíž k silnici rostl zakrslý topol. Jenom ten nabízel trochu stínu. Ze stromku vyletovaly chumáče bílých vláken a v závějích usedaly podél plotu na zem a na všechno, co bylo poblíž.

Sebral jsem odvahu a vystoupil z příjemně klimatizovaného auta do té výhně venku. Zapnul jsem si plášť a ze zadního sedadla vzal doktorskou tašku. Obešel jsem Mustanga a zahrnul k brance. Zkušenost mě naučila jít opatrně, pomalu, dokud jsem neměl jistotu, že cestu nehlídá nějaký „hodný“ pes. Stávalo se, že když jsem vešel na dvůr, chovatel mě ujistil, že pes, na kterého se jdu podívat, je opravdu hodný. Vzápětí mě však uvítala vrčící, slintající hromada psích svalů, podobná nějaké příšeře z filmu jako *Vetřelec*. Někdy to byl zase „jiný“ pes, ne ten, o kterém se mluvilo.

Z předních dveří dřevěného domu vyběhla bosá žena v modro-bílém tílku a tenké růžové sukni. Šaty jen stěží zakrývaly její štíhlé tělo. Když ke mně spěchala, všiml jsem si, že na tílku je emblém nejvýznamnější události roku v Rio Lindě – slavnostního zahájení žákovské softbalové ligy s průvodem a piknikem.

Bylo jí tak ke třiceti letům, možná něco přes třicet, a byla vysoká, skoro metr osmdesát. Mávala rukama nad hlavou a celá se chvěla.

„Šmarjá, doctore, to sem ráda, že tu konečně ste. Pes mi vo pravdu děsně krvácí.“

„Jen klid, paní Dennisová, podíváme se na to a uvidíme, co se dá dělat.“ Zhluboka jsem se nadechl a přemýšlel jsem, co bych řekl, abych se s ní trochu sblížil. „Mimochodem, máte hezký přízvuk. Odkud jste?“

Má slova ji nejspíš trochu uklidnila. Třásla mi rukou a přitom otevírala vrzající branku, která by nepochybně uvítala pár kapek WS-40. Její pohledná tvář se viditelně uvolnila, tmavohnědé oči jí jen tančily a mezi vystouplými lícními kostmi se jako slunce mezi bouřkovými mraky rozsvítil úsměv. „No ne, to vám teda děkuju. Víte, já sem z Tenn'ssee, z těch vrškůch na severovýchodě.“

Rty nedokázaly zakrýt úhlednou linku zubů s několika mezírkami, mezi nimiž to při některých slovech trochu zahvízdalo. Když mi vyprávěla, co se stalo, pomáhala si gesty rukama, skoro jako Italka. Ráno vyšla před dům, aby drůbeži na cestičce hodila trochu zrní, a její aljašský malamut Randy byl na předním dvorku. „Jenom tam tak seděl, celej krk vod krve, a dřepěl v krvavý louži. Drapla sem ho za vobojek, zatáhla sem ho kuchyně a vomyla sem mu krk a zadek. Ale pořád má na sobě krev. Musíte s tím něco dělat, dochtore.“

Dřevěná prkna schodů na verandu byla uvolněná, některá zkroucená a pár jich dokonce chybělo. Bílý nátěr na stěnách domu byl omšelý a popraskaný. Z okna na verandu vpravo ode dveří vlála rozbitým oknem záclona. Stojanový ventilátor za ní vrčel jako vrtule letadla. Vedle ventilátoru byl prosezený gauč. Podle toho pohodlí to byl asi obývací pokoj. Potrhanými sítovými dveřmi, pokrytými chmýřím z topolu, jsem viděl chodbou na nejspíš druhé sítové dveře vzadu. Na tmavé dřevěné podlaze se odráželo světlo. Temné stěny zdobily pečlivě urovnané obrázky.

„Vezměte Randyho sem, na trávník, je tu víc světla. Tady na něj líp uvidím.“

Zmizela uvnitř a za chvíli se znovu objevila na verandě. Ohnutá držela za obojek malamuta. Vlekla ho jako hadr po verandě, ze schodů a potom na kousek trávníku na dvorku. „Hezky si sedni a poslouvej pana dochtora. Von ti chce pomoct.“

Pak odešla a pes zůstal sedět v tom svém dlouhém, hustém, hladkém, šedém kožichu. S vyplazeným jazykem hlasitě oddychoval. Byly mu tak dva tři roky, zuby měl zdravé, uši vztyčené a pozorné oči barvy ocele.

Randyho jsem prohlédl, prohmatal mu tělo a hledal přitom otoky a mokrá místa. Asi v polovině krku byly v chlupech vidět dvě krvavé šmouhy. Ale ani tam, ani na jiné části těla jsem nenašel nic zvláštního nebo mimořádného. Zvedl jsem psa na nohy. Na zadku měl červenou skvrnu, ale zranění žádné. Nahlédl jsem mu pod břicho a pod ocas. Nebyl kastrovaný. Ale ani dole nebyl zraněný.

„Paní Dennisová, skočím si do auta pro holicí strojek, oholím mu krk a podívám se po nějakém zranění. Zatím jsem mu našel jenom tu krev na krku. Možná, že na zemi byla nějaká krev a on si do ní sedl. Od toho bude ta krvavá šmouha na zadku. Máte tu někde zásuvku? A můžete do nějakého hrnce nebo do kbelíku natočit vodu?“

„Si natáhněte prodlužovačku z garáže, ten muj s ní dělá na autech,“ řekla a odběhla do domu pro vodu.

Otevřel jsem kufr auta a z krabice s nástroji vyndal holicí strojek. Vzal jsem prodlužovačku nataženou ke kostře Mustanga, strčil ji do zásuvky a protáhl šňůru brankou, kam až dosáhla.

Za chvíli vyběhla paní domu s kbelíkem horké vody. „Děkuju. Postavte ho támdlenc k plotu,“ vypadlo ze mě. Okamžitě jsem se začervenal. Kruci, mluvím jako ona. V hlavě mi probíhal dialog. *Ne, ne, já se jí neposmívám, hájila se má mysl. Jen se s ní pokouším sblížit prostřednictvím stejného jazyka, že ano. – Ale blbost, odseklo srdce. Plácnul jsi to bez přemýšlení. Bud' sám sebou, chlape. – No dobře, tak jsem na chvíli podlehl barvitému jazyku. Není to nic tak špatného.*

Hlídaje si jazyk, řekl jsem: „Přiveďte mi Randyho sem, oholím ho.“

Tak jako předtím ho přivlekla na okraj trávníku u branky. Chvilí trvalo, než jsem mu oholil ten hustý kožich, abych se dostal až na kůži a mohl prohlédnout zranění.

Říkal jsem si, že na Randyho místě bych teď chtěl být vevnitř, u ventilátoru, a ne tady v tom vedru. Uf, v plášti, který mi připadal stejně tlustý jako malamutí kožich, jsem se mohutně potil a začínal už taky trochu funět. Stín topolu končil kousek od nás.

Vepředu, uprostřed spodní strany krku, po obou stranách průdušnice, byly dvě čerstvé bodné rány. Trochu z nich kanula krev, ale nic vážného. Krční žíly nebyly zasaženy. Jedna z děr byla trochu natržená a potřebovala tak dva stehy. Říkal jsem si, že když rány vymyji, vydezinfikuji a dám Randymu injekci antibiotik, dobře se zahojí. „Tak tohle jsou bodné rány a...“

Zhluboka se nadechla a pak vyhrkla: „Japa to můžou bejt bodný rány? Dyt' sou to hotový díry. Jak je to možný? Kdo to udál?“

„Ne, prosím,“ skočil jsem jí do řeči. „Jsou to bodné rány. Nejspíš po kousnutí. A podle vzdálenosti je mohly způsobit zuby dosti velkého psa. Podle hloubky to neudělala kočka ani mýval. Nejspíš pes.“

„Ale to nejni možný. Tady na dvorku nejni žádněj jinej pes, ke-rej by to moh udát. To vim teda natuty.“

Když jsem se před chvílí díval síťovými dveřmi na zadní dvorek, zahlédl jsem tam možná psa. „Máte ještě jiného psa?“ zeptal jsem se.

„No to máme, ale ten to udát nemoh.“ Zakroutila hlavou, vědě-la, kam svou otázkou mířím.

„A to je ten pes vzadu na dvorku? Mně připadal jako pitbul.“

„Jo, to je. Chcete se na něj číhnout? Je hrozně hodnej, hotovej mazel. Randy a Bull si spolu hrajou v jednom kuse.“

Zmizela v domě a já jsem si mezitím skočil do auta pro dezinfekci, stříkačku s lokálním anestetikem a antibiotikem a šicí soupravu.

Vrátil jsem se, právě když paní vyšla na dvůr a vedla podsadi-tého, pořádně svalnatého Bulla. Valil se ke mně a mrskal přitom svým až překvapivě tenkým ocasem. Natáhl jsem k němu ruku. Po-řádně mi ji oslintal. Ano, pitbul. A nekastrovaný. „Když si hrají, pe-rou se taky někdy, jen tak z legrace?“

„Ale to jó, vono to někdy až vypadá, jako kdyby se chtěli úplně sežrat. Válej se po zemi a všelijak se tahaj.“

„Tak podle mě to Bull při hraní trochu přehnal a Randyho kousl.“

„Ale depá, pane, to von by nikdá,“ řekla s bradou bojovně vysunutou.

Zvedl jsem obočí a pravil: „Ale vidíte sama, je silný, nízký, a Randyho mohl snadno chňapnout za krk a narušit kůži, i když to bylo jen hravé kousnutí. Žvýkácí svaly má opravdu mohutné.“

„Ale, doctore, dyť je mu víc než pět roků. Bude mu už vosum. Nemoh to udát. Dyť von nemá jak.“

„A proč by mělo záležet na tom, že je mu víc než pět? Je pořád silný a připadá mi úplně zdravý.“

„Jo, zdravej, to von je. Vychovala sem ho sama. Než sme se předlóni přistěhovali z Campťnu,“ řekla, jako kdyby tím odpoví-dala na mou otázku. Stála tam s rukama zapřenýma v bok. „Tak co, zaštipujete ho?“

Klekl jsem si, otočil se k Randymu a začal mu potírat krk dezin-fekcí. „Ale stejně bych chtěl vědět, proč by Bull nemohl Randyho kousnout.“

Podívala se na mě jako na úplného pitomce a řekla: „Páč nemá žádný zuby!“

„Jak to myslíte, že nemá zuby?“

Podívala se na mě jako na úplného tupce a řekla: „Žádnej čokl v Campt’nu, kerýmu je víc než pět, nemá zuby.“

Paličatě jsem namítl: „Ale proč tolik záleží zrovna na těch pěti letech?“

„Každěj přece ví, že koušou šutry a štěrky, takže si do pěti let vy-lámou všechny zuby.“

Aha, řekl jsem si, *takže v tom je jádro pudla*. Nebo – v tomto případě – pitbula. Vstal jsem a pokročil k Bullovi, přátelsky ho poplácal. Díval jsem se na něj a říkal jsem si, že je úplně v pořádku. Vypadal klidně a přátelsky. Ohnul jsem se, levou rukou jsem mu tlačil na spodní čelist, prsty pravé ruky jsem stlačil horní okraj tlamy a odhalil řadu zubů za špičáky. Prsty jsem přitlačil až nad zuby, abych stimuloval reflex otvírající tlamu. V duchu jsem si držel palce, když jsem Bullovi nařídil: „Řekni ááá!“

Pane jo. Bull otevřel tlamu a mistrovsky zívł. Podle mých zkušeností bývali bitbulové často tvrdohlaví a sevřeli čelisti, a tak jsem se jim nemohl dostat do tlamy, abych reflex vyvolal.

Jako koňský handlíř jsem nahlédl dovnitř. Naklonil jsem hlavu na stranu, abych do tlamy dobře viděl, a jako kdybych držel před ústy tlampač, vítězoslavně jsem prohlásil: „Tak se mi zdá, paní Dennisová, že má docela pěkný chrup.“

S ohromným výrazem se podívala a řekla: „Pane jo, to mě vem čert, von má zuby?!“

„Ano, jsou trochu obroušené, ale pořád dost ostré, aby silný stisk čelistí pitbula prorazil kůži. A horní špičáky jsou přesně tak daleko jako dvě bodné rány na Randyho krku.“

„Asi máte recht, doktore, sou to zuby.“ Trochu jí spadla brada a na chvíli se zarazila. „Tak vono to vypadá, že to nakonec fakt uďál

von,“ řekla potom. Otočila se k Bullovi: „Už se nesmíte taklenc pošťuchovat, je ti to jasný?“

Paní pak vyjádřila obavu, že když Bull někdy uteče ze dvora, mohl by teď, „když má teda ty zuby,“ nadělat v okolí nějakou neplechu. Bála se, že může ublížit té hezké fence čau-čau, po které toužil, když vloni hárala.

Zeptal jsem se: „A je v Camdenu hodně psů, kteří jsou koprofágní?“

„Kopro co?“

„Jestli někdy žerou svoje hovínka, nebo jiných psů?“

„Jo, tak to teda jó. Nechtěla bych se jim koukat do huby.“

V duchu jsem se usmál nad tím, jaké to asi je v té části světa, odkud pochází, kde pobíhají psi se zuby ulámanými až k dásním. Mladí psi často koušou kamení, zvláště když se nudí. Ale někde jsem četl, že v některých vyšších oblastech Appalačského pohoří obsahuje půda málo minerálů. A v těch odlehlých místech krmí lidé svá zvířata všelijakými zbytky a psi nebo kočky si pak musejí shánět, co kde najdou. Napadlo mě, že taková strava, nebo třeba jen kousání kamenů, připadá psům jako vhodný doplněk takové výživy.

Píchl jsem Randymu lokální anestetikum a antibiotikum. Při čekání, než anestezie zabere, jsem paní domu řekl, že psi jsou samci a nekastrovaní, což může zvyšovat jejich agresivitu. Naléhal jsem na ni, aby nechala oba psy vykastrovat. „Po zákroku budou klidnější a sníží se pravděpodobnost, že by si navzájem ubližovali. A také se budou víc držet u domu a nebudou se nikde toulat, když k nim zavane pach hárající feny, a nebudou obtěžovat jiné psy nebo lidi v okolí.“ Menší pravděpodobnost, že by je mohla postihnout rakovina varlat, jsem už ani nezmínil.

Zahleděla se na mě přivřenýma očima. „To jako myslíte je vymiškovat?“

„Ano, vykastrovat. Chirurgicky odstranit varlata. Nebo lí to, zákrok se dělá v celkové anestezii a rekonvalescence je bezproblémová.“

„Tak to ne, můj starej by nic takovýho nedovolil.“

„Proč ne?“ zeptal jsem se, přestože odpověď jsem znal předem.

„Páč von říká: ‚Mně nikdo kulky neufik, tak je neufikne ani mejm psum.‘“

Zasmál jsem se. Muži se se svými psy často identifikují. Neodpověděl jsem, bylo mi jasné, že snaha zvrátit to hormony živéne přesvědčení by byla marná.

Vrátil jsem se k Randymu. Zarovnal jsem potrhaný okraj rány a udělal jeden steh. Pak jsem té ctihodné dámě ukázal, jak za deset dní vzít nůžky a nit na straně u uzlíku ustříhnout a steh směrem od kůže vytáhnout. Nemusel bych sem jezdit znovu, jen abych odstranil steh.

Odešla do domu pro peníze, já jsem si zatím posbíral věci a tašku i nástroje odnesl do auta.

Právě když jsme se loučili, přijel její manžel. Zastavil vedle mého auta. Měl starý modrý pickup Ford, obouchaný a poškrábaný. Typické auto pracujícího muže. Než vypnul zapalování, ještě motor protúroval. Z vozu skoro vyskočil a řítit se k brance s rukou nataženou před sebe. Mozolnaté prsty s tvrdě zaslouženou špínou pod nehty mi ovinul kolem dlaně a pevně ji stiskl. Na předloktí měl vytetovaného nějakého tvora podobného jelenovi. Bradu mu zdobilo jednodenní tmavé strniště. Byl asi o pět centimetrů menší než jeho žena, na sobě měl zelené tričko s názvem nějaké kapely, o které jsem v životě neslyšel, a pod ním obrázek banjisty a chlapíka

s houslemi. Kalhoty, to byly ušmudlané modré džíny, a na nohách měl odřené černé pracovní boty. Usmíval se stejně upřímně jako jeho manželka, až na to, že mu chyběly oba horní řezáky. „Dobrej, já sem Jimbo. Koukám, že ste mi zaštopoval psa,“ pohlédl k Randyho oholenému krku.

„Velmi mě těší, pane. Koukám, že děláte na autě,“ řekl jsem a kývl k Mustangovi. Pyšně se usmál a zamnul si ruce. On i manželka vypadali jako slušní, pracovití lidé, kteří se snaží, jak to jen jde, a mají rádi zvířata. Jejich vzájemnou lásku potvrdil vřelý pohled, který věnoval své ženě, než se otočil a zamířil ke garáži.

Poděkoval jsem manželce a ona poděkovala mně. Měl jsem dobrý pocit. Milí lidé.

Ucítil jsem, že se zvedá vánek. Už nebylo takové vedro.

Vyjel jsem na ulici, a jakmile jsem přidal plyn, zvedl se za mnou oblak prachu. Zamyslel jsem se nad poučením, kterého se mi dnes dostalo. O psech, kteří nemají zuby, a o hlíně, hovínkách a kamelech, které rádi koušou.

2

Čičinko, čičinko

Kdepak jsi?

David a Sarah Robinsonovi, emigranti z Kalifornie, byli naši přátelé. Bydleli na kopci v malajském Petaling Jaya, jen kousek od nás. Přestože byli asi o patnáct let starší než my, mě i manželku čas od času zvali do svého domu na různé společenské akce. Obvykle to byly koktejlové party, kde se objevovali různí ředitelé, právníci, lékaři, politikové, diplomati a jiné významné osobnosti. Moje žena Anna i já jsme měli podezření, že Robinsonovi nás nepřizvali ke svému dvoru jenom proto, že jsme byli téměř sousedé. Věděli, že otec mé ženy byl v letech před japonskou invazí za druhé světové války předsedou Nejvyššího soudu Singapuru, ostrovního státu na špičce Malajského poloostrova.

Jako veterinář jsem je čas od času navštěvoval, abych prohlédl jejich kočku Pussycat, občas jsem jí léčil chronický zánět dásní, běžný problém tohoto plemene. Byla to nádherná, zlatohnědá habešská kočka s bílou skvrnou na hrdle. Oči měla fantasticky zelené. Byla ukrutně samostatná a nelíbilo se jí, když jsem na ni sahal.

Robinsonovi do svého domu často zvali vlivné lidi. Někteří hosté říkali domu „zámek“. Mezi návštěvníky bývali američtí plukovníci